

Op eigen kracht

Overweging 19 januari 2014 – Marina Slot

Voorgangers: Marina Slot, Henk Kemper

*“...In de Duif wordt je uitgenodigd
om in de ander te herkennen wat zijn of haar waarde is,
wat de gave van de Geest is die aan jou gegeven is.
Je mag alles laten zien, je wijsheid, je eenvoud,
je bewogenheid, je angsten, je moed, je geloof, je behoefte aan zekerheid,
alles wat er in ons is.
Waar hier in de tekst over Geest gesproken wordt
is de optelsom van ons allemaal ...”*

Eerste lezing: Korinthe 12: 4-11

Tweede lezing: Psalm 133 uit ‘150 psalmen vrij’ van Huub Oosterhuis

Welkom en inleiding

(Henk) Goedemorgen allemaal, hartelijk welkom in deze viering van schrift en tafel.

Wij zeggen altijd: Iedereen die we vaak zien, wees weer welkom. En wie nu en dan komt binnenlopen of er vandaag voor de eerste keer is: voel je welkom.

Het doet ons goed dat zo velen vandaag gehoor hebben gegeven aan onze uitnodiging om ons 40-jarig jubileum mee te komen vieren.

Het openingsgebed maakte al duidelijk dat we er alles aan gedaan hebben om vandaag blij te zijn met dit jubileum en jullie komst. We hopen écht dat je je deelgenoot van ons voelt.

1974 – 2014; precies veertig jaren van zoeken en vinden. Van vallen en opstaan. Van winst en verlies. Van geluk en voorspoed, maar soms ook van droefheid. Alles wat bij dit leven hoort hebben we meegemaakt. We zijn als gemeenschap samen opgetrokken en liepen soms door de woestijn en soms aan de vloedlijn van een zonovergoten strand. Maar altijd samen, want daarin ligt de kracht van mensen: er zijn voor elkaar en elkaar niet loslaten bij vreugde en verdriet.

Vandaag vieren we dat we veertig jaren gemeenschap hebben opgebouwd en dat we elkaar kennen. Wat is het goed dat jullie er allemaal zijn om de vreugde kracht bij te zetten in dit huis waar de deur voor

iedereen openstaat. We gaan bidden en zingen, veel zingen, en hopen dat jullie van harte mee zullen doen.

(Marina) Welkom, je mag hier thuis komen, hoe lang het ook geleden is dat je hier was, dat je hier actief meedeed, hoe nieuw dit alles misschien voor je is. Wij zijn blij dat je er bent en wij hopen dat je net zo geniet van het feest van 40 jaar gemeenschap zijn als wij.

De vreugde van het samenzijn vervult ons en we hebben met zorg liederen uitgekozen en teksten die voor ons te maken hebben met het karakter van onze gemeenschap, een vrije kerk, een plek waar je je geloof mag vieren met jouw woorden, op jouw manier, waar je uitgenodigd wordt om mee te doen, om samen verder te bouwen aan de gemeenschap van nu.

Iemand zei eens tegen mij: 'in de Duif is het spreken en zingen over God zo onbekommerd, zo licht, zo vrij en wees daar zuinig op' Maar zuinig zijn, wil niet zeggen dat we het voor ons zelf houden. We willen het liefst dat iedereen meegeniet en meebeleeft wat wij met elkaar hebben aan liefde, gemeenschap, stimulans en inspiratie.

Dus doe mee vandaag, en laat je meenemen in de stroom van verleden, heden en toekomst. Want we zijn een levende gemeenschap!

Nu zal je je misschien afgevraagd hebben waarom je naast het boekje een papieren Duifje hebt gekregen. Wij vragen je om er iets op te schrijven, een gelukwens, een wens voor de toekomst een gebed, een uitspraak, wat je maar wilt. Straks als de kinderen weer bij ons zijn, dan komen ze al die Duifjes ophalen en dan worden ze opgeplakt/opgeprikt op het grote 40-object hierachter. Dan kan iedereen er in de loop van de dag nog eens naar kijken.

(Henk) We vieren dat we veertig jaren "op eigen kracht" bezig zijn. Het is goed dat we er allemaal zijn. Het is ook goed om stil te staan bij mensen die er vandaag niet bij zijn, omdat ze zijn overleden.

Om hen in herinnering te houden hebben we hun namen opgeschreven. We hopen dat we daarbij niemand zijn vergeten. Mocht je merken dat er de naam van een overledene ontbreekt, dan vragen we je die naam er bij te schrijven.

Deze kaars steken we aan, in dankbare herinnering.

Marina steekt de kaars aan en kondigt het lied aan

'Ik ben die ik ben, ik zal zijn die ik zijn zal', heeft ons in allerlei toonaarden beloofd, dat Hij bij ons zal zijn, dat Zij ons zal beschermen. Het antwoord van ons daarop is het volgende lied **Altijd Aanwezige**

Terugblik

(Henk) Gedurende het jaar 1973 werd duidelijk dat de kerkleiding de Duif zou sluiten. Daar was eigenlijk al jaren naar toegewerkt door onachtzaamheid voor de parochianen en een afnemende belangstelling voor het welzijn van de mensen. Dan loopt je kerk vanzelf leeg.

Ofschoon er vanuit de gemeenschap mogelijkheden werden aangedragen om te komen tot een positieve winst/verliesrekening, was het voor de heren die aan de touwtjes trokken, aantrekkelijker om de kerk en de grond te verkwanzelen en de buit aan de kas van het bisdom toe te voegen. Het rode potlood won het van het welzijn van mensen.

Het is tegen deze achtergrond dat binnen het koor verzet rees. De toenmalige dirigent Pieter van Delft had gelukkig een flink aantal mensen om zich heen, dat meeging in de boosheid en teleurstelling vanwege een niet luisterende kerkelijke leiding. Een gezag dat niet wilde luisteren naar wat voor

mensen belangrijk was en is, namelijk een plaats om samen te komen en samen te vieren, vorm te geven aan dat wat ons beloofd is: het Koninkrijk van God op aarde.

De mensen zullen zelf wel een nieuwe plek vinden, zo was de zorgeloze redenering.

Kerkgebouw gekraakt

Het verzet en de boosheid kristalliseerden uit in een kraak in de nacht van 12 op 13 januari 1974. Voor zo ver mij bekend de eerste kraak van een kerkgebouw, uit onvrede van een trouwe groep kerkgangers.

Daarmee begon tegelijkertijd een zoektocht in verzekerde onzekerheid. Niemand wist wat de toekomst zou brengen. Niemand wist hoe lang dit vol te houden was. Maar, er was de beslistheid dat we er alles aan zouden doen om de kerk open te houden.

In de actualiteit van vandaag worden weer kerken gesloten en gemeenschappen aan hun lot overgelaten. Wij zeggen tegen al die mensen: er is, als je er zelf voor gaat, altijd licht te vinden. Laat het welzijn van de gemeenschap leidend zijn en zoek je eigen weg; samen kun je het. Op zo'n weg zul je veel goedgezinden aan je zijde vinden.

Hier lag aanvankelijk veel nadruk op het onderhoud van een volstrekt verwaarloosd gebouw. De grootste durfals deden de gevaarlijkste werkzaamheden aan dakgoot, kruipruimte en electriciteitsgedoe. Levensgevaarlijk.

De exploitatie moest rond komen. Daarvoor werden concerten georganiseerd met de inzet van een grote groep dienstverleners die veel dagen van de week klaar stonden.

Sancties

Ook de liturgievieringen gingen door. Aanvankelijk in traditionele zin met een priester van buiten en met alle traditionele kenmerken van dien.

Het werd ons langzaam duidelijk dat de bisschop gewijde voorgangers verbood om in de Duif voor te gaan. Hij stelde ze sancties in het vooruitzicht en hield hen waarschuwend hun gelofte van trouw aan de bisschop voor.

Er kwam dus een keer een zondag dat er geen priester beschikbaar was. De vraag rees wat dan te doen. In uitgebreide gesprekken ontdekten we dat we niet wekelijks samenkomen om te luisteren naar iemand die gewijd is, maar dat de kern van samenkomen gelegen is in het feit dat je samen viert gemeenschap te zijn. Dat je samen vorm geeft aan de gemeenschap van mensen die willen leven zoals Jezus dat bedoeld heeft en ons heeft voorgedaan.

Vanaf dat moment kwam alles in een stroomversnelling. Er werden stevige discussies gehouden over het gebruik van het vaatwerk, het al dan niet dragen van liturgische kleding. En ook: wie zijn dan voorgangers van de gemeenschap. Hoe worden die gekozen. Wij vonden antwoorden bij de verhalen die staan opgetekend over de eerste vroeg-christelijke gemeenschappen. "Waar twee of drie mensen bijeen komen in mijn naam, daar ben ik in hun midden," staat er.

Evolutie

Het voert nu te ver om de lange lijst van ervaringen te noemen. We komen er na de viering nog wel op een vrolijke, luchtige manier op terug. En vraag vooral om je heen wat je wilt weten.

Achteraf bezien moeten we de bisschop dankbaar zijn, omdat we alleen op deze manier konden evolueren, konden groeien in het besef dat je gemeenschap bent voor en met elkaar. Hulp krijgen als jij dat nodig hebt en er zijn voor wie jou nodig heeft.

Ik las enkele weken geleden dat de engelen-expert van de RK-Kerk nu zeker weet dat engelen geen vleugels hebben. Dat klopt: ik zie er een heleboel hier voor en achter mij zitten.

Overweging

40 jaar Duifgemeenschap, wat een tijd, en wat een veelheid aan mensen die zich hier heeft ingespannen om dit Godshuis blijvend open te houden. En om elke zondag weer een mooie viering voor te bereiden met elkaar.

40 jaar, 40 is een getal dat vaak voorkomt in de Bijbel, een getal met grote betekenis, de zondvloed duurde 40 dagen en 40 nachten, Noach wachtte 40 dagen en nachten voordat hij de ark opende. Mozes verbleef 40 dagen en nachten op de berg Sinai voordat hij de stenen tafels ontving met de 10 geboden, het volk Israel was 40 jaar onderweg in de woestijn, ook met ups en met downs, Jezus trok zich na zijn doop in de Jordaan door Johannes 40 dagen terug in de woestijn voordat hij met zijn actieve leven in de wereld begon. En zo kan ik nog wel even doorgaan.

Het getal 40 kenmerkt een tijd van rijping, inkeer en bezinning, na 40 jaar ben je klaar voor een volgende stap, straks als we weer de 40-dagentijd voor Pasen ingaan, keren we even naar binnen, we nemen rust, we zoeken de stilte, we nemen een aanloopje naar de grote gebeurtenissen rondom Pasen en we maken we onszelf en de gemeenschap klaar om opnieuw op te staan.

Alleen kan ook, met twee is beter, twee of drie met twaalf of zeven maal zeven maal, nog meer getallen die een bijzondere betekenis hebben voor ons zoals we hier bij elkaar zijn. Maar niet alleen de Bijbelse betekenis is belangrijk, maar ook de letterlijke betekenis voor nu, 'alleen kan ook' betekent dat je hier welkom bent ook al doe je de dingen graag alleen op jouw manier, je mag er zijn met je eigenheid en je bent onderdeel van die 2 of 3 die in mijn Naam bij elkaar zijn. Je maakt hier onderdeel uit van die grote groep volgelingen die na die 12 discipelen zijn gekomen, je bent één uit de grote kudde en je kent elkaar, je weet bij wie je hoort en gezegend ben je.

Dat voelt goed. Dat voelt veilig. Prachtig dat beeld over je piekharenhoofd, zo gewoon, zo lief en teer, wat is er kwetsbaarder dan je laten zien in al je eenvoud en kwetsbaarheid. Wek onze zachtheid weer, een vetje en een zalfie, water over je wangen lopen tot in je hals. Dat zijn ook de ervaringen van mensen die in de Duif komen, je mag kwetsbaar zijn, je mag huilen, je mag je laten zien zoals je bent. Ook al kom je een beetje gewond en gekwetst binnen, neem de ruimte, kom maar naar buiten op jouw tijd, op jouw moment. En doe mee, laat je talenten zien, kom met wat je toe te voegen hebt aan de gemeenschap en je wordt serieus genomen. We kijken naar je, we nemen je op en het is niet kinderachtig wat er soms gevraagd wordt van je. Lever wat je kunt, doe waar je goed in bent. Maar weet ook dat je soms op zijn Amsterdams om je oren krijgt als het niet goed is, als je maar een beetje aan hebt zitten kloten.

Weet dat de gesprekken zoals wij die in al die jaren hebben gevoerd in kerk en liturgievergadering er soms niet om logen. Soms liepen we tegen onze grenzen aan, wat al weer veranderen? Waarom nu weer?? Geen gewijde hosties meer, geen crucifix meer op tafel, interreligieuze vieringen?? Kan het nu niet ff gewoon??

Daar zijn ook wel eens mensen door weggelopen, omdat het er soms hard er aan toe ging. Omdat de nieuwe wereld nu eenmaal gewoon door mensen wordt gemaakt, die niet altijd de regels van feedback keurig in de gaten hielden. Omdat het soms ook wel eens moeilijk was om de dingen te delen waar we het niet over eens waren.

Maar er was altijd weer dat moment van warmte en gemeenschap als je de anderen nodig had, dan staat namelijk de gemeenschap voor je klaar.

En dat zijn we ons vaak niet meer bewust dat bij ons de gaven van de Geest zo vele zijn, niet alleen de gaven zoals ze in 1 Korinthe staan zijn ons geschonken.

Maar ook koffie schenken, kopjes en glazen klaarzetten, boekjes maken, dirigeren, stoelen sjouwen, lakens wassen en strijken, kandelaars oppoetsen, wc schoonmaken, banken opwrijven, op de steiger

staan en klussen, allemaal dingen die nodig zijn om gemeenschap te zijn, om bij elkaar te kunnen komen in deze kerk al 40 jaar! Of Paulus dat heeft bedoeld met de gaven van de geest weten we niet, maar wij zien het wel als gaven van de Geest die in mensen leeft, de Geest die je ertoe drijft om het gewoon te doen. Om je in te zetten als dat nodig is, als er een oproep gedaan wordt.

Ook voor mensen die je niet gekend hebben zoals onlangs nog bij de afscheidsviering van een oude Duif. Er waren zo 10-12 mensen die de kerk klaarmaakten en weer opruimden. Dat is ook Duifzijn

In de Duij wordt je uitgenodigd om in de ander te herkennen wat zijn of haar waarde is, wat de gave van de Geest is die aan jou gegeven is. Je mag alles laten zien, je wijsheid, je eenvoud, je bewogenheid, je angsten, je moed, je geloof, je behoefte aan zekerheid, alles wat er in ons is. Waar hier in de tekst over Geest gesproken wordt is de optelsom van ons allemaal. De geest zit in ons allemaal, het is maar wat je ermee doet. En aan je daden is af te lezen of je de Geest toelaat in je leven of je de spirit durft te laten stromen, of je de drive wilt laten zien die nodig is om een gemeenschap als de onze verder te brengen. Door stormen en woestijnen heen, door hoogte en dieptepunten heen. De Geest zit in jezelf en is een bron van liefde. De gemeenschap drijft op die bron, wij allemaal samen vormen de gemeenschap. En als je het je gegeven is om te luisteren naar elkaars wijsheid, om de liefde te herkennen bij je zelf en bij de ander, als je moed hebt en je ego durft thuis te laten als je hier komt, dan ben je klaar voor de beweging, de beweging van de Duij die op eigen kracht met Gods liefde al 40 jaar de harten van mensen verwarmt, die al 40 jaar raakt aan de grote liefde waar Jezus over spreekt als Hij zegt: heb je naaste lief als jezelf.

En niet met de wijsheid in pacht, en niet met een gevoel dat je beter bent dan anderen, maar wel gewoon omdat wij elkaar echt lief hebben zoals je bent.

Dat is de kracht van een gemeenschap van gewone én heel bijzondere mensen tegelijk. Ik wens ons en onze gemeenschap nog vele jaren van liefde en wijsheid toe.

Moge het zo zijn.

Nodiging

Ooit eens was er een maaltijd van Jezus met zijn vrienden, zij vierden het leven samen en stonden op de grens van liefde en onoprechtheid, gemeenschap en verraad. Zij deelden het leven in een wereld die anders was dan de onze, maar in zijn en in de gevoelens en gedachten die mensen hebben over zichzelf is nog niet zoveel veranderd. Wij delen elke viering in de Duij brood en wijn omdat wij met elkaar het leven willen delen.

Brood en wijn, tekenen van leven en van samen, leeftocht voor onderweg.

En in de Duij is iedereen welkom, wie je ook bent, wat je ook voorstelt, je bent welkom zoals je bent, welkom aan de tafel om mee te delen als je je verbonden weet met die sterke onderstroom van krachtige liefde die de wereld continue verandert.

De Duij is een open gemeenschap van zoekers en zieners, van zeggars en zangers al 40 jaar lang. En wij zijn klaar voor de toekomst om weer op eigen kracht en met Gods liefde op weg te gaan.

Wil je die weg met ons delen, kom dan want alles staat klaar.

Zegenbede

Zegenbede (van Friedesheim)

Ga van hier weg.

Open je ogen, oren en hart,
voor alles wat je oog ziet en je oor hoort.

Voor allen die op je pad komen.

Laat het een inspirerende ontmoeting worden.

De Ene met de vele namen zegent en behoedt ons,

De Barmhartige laat haar gelaat over ons schijnen en ontfermt zich over ons,

De Krachtige en Tedere wendt zijn gelaat naar ons toe en geeft ons vrede.

